

nøjagtigste Metode, man kender, og naar blot Prøverne af Sukkeret blive tagne under tilstrækkelig Garanti, er Metoden vistnok ogsaa meget nøjagtig. Grænsen for det raffinerede Sukker er sat ved en Polarisation af 98 pCt. Oprindeligt gik Forslaget dernæst ud paa, at den næste, lavere Sats skulde omfatte Sukker, som polariserede ned til 94 pCt., altsaa Sukker mellem 94 og 98 pCt., og derfor var der sat en Told af 7 Øre pr. Kg. Dette betød en Forhøjelse af Tolden med 1 Øre i Sammenligning med den nuværende; altsaa samtidig med, at man nedsatte Tolden paa det raffinerede Sukker med 2,56 Øre pr. Kg., satte man den paa det ringere Sukker op med 1 Øre pr. Kg. Men Grænsen skulde være ved Polarisation 94. Dette mødte imidlertid megen Modstand fra Sukkerfabrikkernes Side. De hævdede med stor Styrke, at en Række lyse Konsumsukkere polariserede under 94 og følgelig kunde komme ind til den lave Told af 4 Øre pr. Kg., som gælder for den tredie Position, og som slet ingen Beskyttelse yder den indenlandske Produktion. Mod disse Konsumsukkere vilde man altsaa ingen Beskyttelse faa. Det var Hovedpunktet i den Opposition, som fra Sukkerfabrikkernes Side blev rejst mod Forslaget, da det først kom frem. Jeg fandt Anledning til at imødekomme dem, og da vi saa skulde undersøge, hvor langt vi maatte gaa ned med Polarisationen for at være sikre paa, at ikke Sukkere, der vare meget lyse af Udseende, men meget lidt sukkerholdige kom ind under Positionen til 4 Øre, maatte vi helt ned fra 94 til 86. Derved fik jo den anden Sats en meget større Spændvidde, end vi oprindeligt havde tænkt os. Vi havde tænkt os den omfattende Sukker fra 98 til 94; men nu fik den en Spændvidde fra 98 og ned til 86. Derved faldt under tredie Klasse kun et ganske ringe Kvantum meget lidt sukkerholdigt Sukker. Under disse Omstændigheder mente jeg ikke at kunne bibeholde den Forhøjelse af 1 Øre pr. Kilo, som vi oprindeligt havde foreslaaet for den mellemste Position. Efter Ændringsforslaget er den kun bibeholdt midlertidigt for 4 Aar; efter 4 Aars Forløb gaar Tolden ned til den nuværende Sats, som er 6 Øre. I det oprindelige Forslag var det bestemt, at udenlandsk Raasukker, der polariserede indtil 96, kunde indføres til Raffinering til en Told af 6 Øre, medens Tolden for tilsvarende Sukker, naar det ikke indførtes til Raffinering, i det oprindelige Forslag var 7 Øre. Princippet var

det, at give Raffinaderierne en Lettelse i deres Arbejde; naar de indførte Raasukker til Raffinering, skulde det komme ind 1 Øre billigere pr. Kilo end det færdige Produkt, som udleveredes til Salg. Da vi nu, fordi vi maatte forøge 2den Satsens Spændvidde saa betydeligt, gik ned fra 7 Øre til 6 Øre, maatte vi, for at bevare Lettelsen for Raffinaderierne, ogsaa gaa ned med Hensyn til Tolden for dem, og vi ere da gaaede ned i Ændringsforslaget til en Told af 5,5 Øre. Det har nu vakt en Storm fra Fabrikkernes Side eller i hvert Fald fra adskillige sukkerinteresseredes Side, idet Forholdet er det, at den indenlandske Fabrikation betaler en Afgift af 5,2 Øre ved Indførelse til Raffinaderierne, og at Beskyttelsen derpaa kun bliver 0,3 Øre, $\frac{3}{10}$ Øre pr. Kilo, i Forhold til det indførte udenlandske Raasukker. Jeg skal være villig til at optage en Forhandling om dette Punkt med dette Ting, og jeg haaber, det skal lykkes at naa til Enighed.

Den tredie Lov er Lov om Arveafgifter. En Arveafgift have vi jo, og det, som denne Lov gaar ud paa, er nu at forandre dens Karakter saaledes, at det bliver en progressiv Arveafgift, progressiv ikke alene i Slægtsskabsgrader, men ogsaa med Hensyn til Arveloddens Størrelse. Det er jo en Bevægelse, der nu er almindelig i hele Europa. England er et af de Lande, der først gjorde det store Skridt med Hensyn til Arveskatten. Det var Sir William Harcourt, der i 1894 gennemførte den Lov om Arveafgiften, som er gældende endnu i dette Øjeblik. Der betales indtil 8 pCt. af Boets Formue, ved Arv i nedstigende Linie, og man gaar ved de yderste Slægtsskabsgrader op til 18 pCt. Den engelske Arveafgift indbringer $6\frac{1}{4}$ Kr. pr. Individ om Aaret, hvilket herhjemme vilde svare til, at vor Arveafgift indbragte 15 Mill. Kr., medens Forholdet jo nu er, at den kun indbringer 1,3 Mill. Kr., altsaa ikke $\frac{1}{10}$ deraf. Ærede Medlemmer ville indrømme mig, at under disse Omstændigheder er der Grund til at forøge Arveafgiften. Naar vi søge efter Hjælp til at gennemføre Toldloven, findes der her et Sted, hvor vi kunne lægge nogen Forøgelse af Skatten. Det er ikke mere end $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., vi kræve i forøget Arveafgift, og det kan ikke siges at være meget. Selv om vi faa dem ind, ville vi ikke tilnærmelsesvis komme op paa, hvad den engelske Lov giver, heller ikke tilnærmelsesvis f. Eks., hvad den franske giver, idet denne giver $3\frac{1}{2}$ Kr. pr. Indi-